

Mi fontosabb: a jó vagy a fontos?

Vannak dolgok életünkben, amelyekről tudván tudjuk, hogy nagyon fontosak, sőt létfontosságúak, viszont semmi nem kényszerít, hogy foglalkozzunk velük a mindennapokban, hiszen nem egyik percről a másikra fenyeget mellőzésük. Ezek igen könnyen hátrább sorolódnak nap, mint nap a teendők között, hiszen nem égetnek, nem sürgetnek, pedig élet-halál múlhat rajtuk hosszabb távon. A sok halogatás (hogy nevezzük nevén ezt az erényt) oda vezethet, hogy az illetőnek az életébe vagy igen nagy veszteségébe kerülhet ez a figyelmetlenség, nem kis bánatára, jóllehet, akár évei voltak rá, hogy tegyen valamit és az a sok pici, ártalmatlannak tűnő halasztás elképzelhetetlenül nagy drámába tudott torkollni. Igen változatos természetű dolgokban tudjuk ezt megfigyelni. Egészségünkben, fogazatunkban, anyagi helyzetünkben (takarékoskodásban), háztetők cserepein, autónk karosszériáján, emberi kapcsolatainkban, kötelezettségeinkben, tanulásban, munkánkban, stb.. Egyáltalán, mindenhol megtalálható a jelenség életünkben.

Amikor a méltatlanul mellőzött dolog túlnőtte magát, akkor egy reccsenéssel megadja magát és hirtelen elképzelhetetlenül nagy botrányt kelt. Kétségbeesünk, tördeljük a kezünket, hogy fordulhatott elő ez, hiszen tegnap még semmi baj, semmi előjel nem volt. Ez egy sorscsapás, én nem tehetek róla, én semmit nem követtem el. Valóban, nagy látványos bűnös tetteink sem mindig okoznak ilyet, hanem a rengeteg apró kicsi elsunnyogás, elnapolás, szőnyeg alá söprés magunk és mások előtt. Ki gondolná, hogy a tömérdek, szinte láthatatlan vétségecske, hanyagság mihez vezet? Mert tényleg nem érhetők tetten, mert csak az látja, aki meghozza az apró döntést, hogy most más dolgom van, ez még ráér, vagy ezt az apróságot még megengedhetem magamnak, de olykor számára is láthatatlanná válik, mert a halogatás olyan reflex lesz, hogy szinte már észre sem vesszük, oly gyorsan megtörténik bennünk.

Dolgaink rangsorolásában a Jó és a Fontos sajátos viszonyban áll egymással. A nem túl szorgos nebuló, ha választhat a lógás és a korrepetálás között, akkor nyilván a Jót fogja választani, mert ugyan ki ellensége magának? Sőt, olykor látványosan Jót cselekszik. Segít elmosogatni, elviszi nagyinak az ebédet, behordja a fát, kiviszi a szemetet, mert ezért még meg is veregetik a vállát. Felnőtt fejjel is rengeteg apró, jónak és hasznosnak ítéltető dolgokkal vagyunk képesek kitölteni napjainkat, csak nehogy a Fontossal, ám nehezebbel, kényelmetlenebbel és népszerűtlenebbel foglalkozunk. Készek vagyunk bármire, nagy pénzeket kiadni, mindenféle áldozatot hozni, csak mentségünk és kifogásunk legyen, hogy miért nem tesszük azt, ami látszólag nem sürgető, égető, de talán mindennél fontosabb. Sőt, van egy haszontalan és káros igyekezet, amikor bizonyos apró jó dolgokat annyira túlzásba viszünk, hogy komoly károkat okozunk az igazi nagy és fontos ügyekben. Nem hiába a mondás, hogy a pokolba vezető út is jó szándékkal van kikövezve.

De lassan, lassan, azért gyülekeznek a felhők, mert a sok jótett elnyeri méltó büntetését és benyújtja számláját a Fontos. Akkor a sok jóról mindenki megfélekedzik, tanár, szülő, az egész világ és porig ítélik a jó szándékú nebulót vagy a látszólag szerencsétlenségbe zuhant felnőttet, aki mindig csak a Jót akarta. Tanulsága egy életre. A világ hálátlan, nem érdemli meg a jótetteket. Akár magunknak is tehetjük a rengeteg Jót, ha a Fontos dolgainkat nem intézzük el, akkor hiába kényeztetjük magunkat sok egyébvel, belepusztulhatunk a Fontosak vagy akár egy igazán Fontos elhanyagolásába.

Pedig ez egy láthatatlan csapda, amiben csak az a probléma, hogy a Fontosban nem látjuk meg azt a Jót, ami sok látványos jó dolgot elhomályosít és olykor nem abban tündöklök, hogy megvalósul, hanem például hogy egy Fontos nem vész el, nem károsodik!!!

Egy gyermek jobban örül egy új ajándéknak, mint hogy karbantartsa a kedvenc biciklijét, hacsak nem a gondoskodás a fő kedvtelése. Láttunk már ilyet, hogy a régi játékok szakadtan, törve hevernek a porban és csak az újra ácsingózunk. Aztán mikor a kisautónk kereke kiesik vagy rosszabb esetben a biciklinké, akkor azért nagy a bánat, hiába az új játék.

Hát így van ez. Értékeink leltárában fontos lenne a meglévőkkel tisztában lenni és beárázni, nem pedig hagyni, hogy az új, csillogóbb, a jobbik (-nak látszó), izgalmasabb feledtesse meglévő vagy éppen elvégzendő fontos dolgainkat. Ehhez nem csak a pillanatban kell látni és megkülönböztetni a Jót és a Fontosat, hanem az idő vonalán is, ahogy fejlődik ki vagy éppen vissza az a Fontos, ami nem a pillanat hevében, felbuzdulásában születik meg, hanem hosszas, türelmes gondozásban vagy éppen hűségesebb kitartásban, ragaszkodásban.

Itt is elmondható, hogy életünkben a nagy jók és nagy veszteségek sokszor nem nagy hőstettekből, vagy nagy tévedésekből, bűnökből származnak, hanem mindennapjaink következetes apró jócselekedeteiből, áldozataiból jönnek létre és maradnak meg vagy éppen apró, de kitartó hanyagságunknak, bűneinknek esnek áldozatul. Ennek felismeréséhez kell egy pontos, átlátható és jól kezelhető rangsoroló leltár Jóról és Fontosról életünkben a múltban, jelenben és a jövőben, valamint egy rendszeresség, amivel áldozunk nekik. Naponta egy homokszemet odébb rakni sokkal nagyobb dolgokat eredményez, mint egyszer életünkben nekifeszülni a Gellért hegynek, amitől sérvet kapunk és többnyire csúfos nevetség tárgyai leszünk. Ezt a tévedést azonban a becsvágy, nagyravágyás alapozza meg, amiért nem törődünk a homokszemekkel, csak a hozzánk „méltó” nagy sziklával állunk szóba. Pedig a homokszemekből lehet azt a maradandó beton emlékművet felépíteni, amit egy szikla odébb görgetésével úgysem tudnánk megcselekedni és kiderülhet, hogy senki nem lesz hálás érte.

Templomlépcső, 2021. január